

darmerikorp, i Forfrættelse, sagde man, i 1885. Det forekommer mig nu mærkeligt, at den ærede Minister, som repræsenterer den højeste Tapperhed i vort Land, har Noget at blive bange for; han har jo da ialtsald hele Landmagten til sin Raadighed. Det militære Korps kom imidlertid, og jeg skal i denne Forbindelse nævne, at det blev forelagt d. 11te Februar for 5te Gang heroven over. Hvorfor har nu den ærede Minister en saadan Skræk for, at Folkethinget skal faae fat paa denne Lov, og dog en saadan Ugeghylbigheid for, om man forkaster en Bevilling, han forlanger dertil? Hvorfor har den ærede Minister nu paa 5te Aar aldrig søgt her ned til Folkethinget med dette sit kjære Barn, for at man kunde se det nærmere efter, og hvorledes kan han lade sin Justitsminister — ja denne Bending er jo ikke korrekt, undtagen forsaavidt det kan være rigtigt nok, at den ærede Minister er Sjælen i det nærværende Ministerium, den Knap, hvorom det hele dreier sig — forelægge dette Forslag for 5te Gang med den Motivering, at det fremdeles var særdeles nødvendigt for at holde Orden i Landet paa Grund af den ulmende Bevægelse, om hvilken man ikke vidste, naar den kunde bryde ud i lys Lue? Det vilde jeg gjerne høre nogle nærmere Oplysninger om. Jeg vilde gjerne vide, hvorledes det høie Ministerium staar ligeoverfor de Forhandlinger, der her føres, og om det Hele er rene Marrestreger. Jeg mener nu, at hvis det er Ministeriets Mening, hvis vi føre en konstitutionel Skintilværelse, hvori vi ganske vist tale, have travlt Dag ud og Dag ind og om Natten med og votere — hvis det, som sagt, er Ministeriets Mening at sige: Færdig, gaa hjem, saa agere vi baade Regjering og Rigsdag, som om ingen Grundlov var til, saa kan jeg ikke ligeoverfor denne Behandling, skjøndt det gjerne kan være, at det er Noget, som ikke vel maa høres, holde mig tilbage fra med disse Streifbemærkninger at illustrere de Tilstande, hvori vi leve. Jeg vilde altsaa sætte Pris paa, om den høitærede Krigsminister vilde nedlade sig til at sige, om han nu, hvis Folkethinget følger Udvalgets Flertal under disse tre Punkter, Nr. 130, 131 og 138, som jeg nu har nævnet som Mærker, vil bøie sig for disse Afstemninger, og naar han atter forsøger her i Thinget at faae fornyet Bevilling eller at faae Rigsdagens samlede Samtykke til nye Bevillinger, der kunne blive til Finantslov, da vil forbedre sig og omvende sig, tør jeg sige, fra sin Veis Bildfarelser i de senere Aar og flette sine provisoriske Bøie ud og afholde sig fra at røre ved det provi-

foriste Væsen, der ligger rundtomkring Kjøbenhavn til evig Spot, Skam og Skændsel, som der stod paa Støtten paa Alfvelts Plads, for det danske Folk. Det er om det, jeg gjerne vilde have Noget at vide.

Blem: Det er i Anledning af Uendningsforslaget under 134 om Tilveiebringelse af Heste til Bornholms Væbnings Øvelser, der er stillet af Krigsministeren, og som ikke er tiltraadt af Finantsudvalget, at jeg ønsker at udtale mig lidt. Vi have jo en Lov af 12te Februar 1872, ifølge hvilken der hves 25 D. pr. Td. bornholmisk Lands Hartkorn til Hestehold til Bornholms Væbning. Derved er indkommet aarlig den Sum, der her foreslaas af 2081 Kr. 25 Ore, og dersom jeg regner paa, at Staten har havt den Indtægt i 17—18 Aar, har den oppebaaret fra Bornholm ialt en Sum af 70 til 80,000 Kr., naar jeg regner Renter og Rentes Rente, og tiltrods for at vi havde indbetalt denne Sum, have vi ikke havt Heste til Øvelserne i Væbningen; men vi have selv maattet være Heste. Jeg har selv maattet være med til disse Øvelser i 6 Aar og har set, hvorledes det gaar til; man trak Kanonerne paa Fælledet, idet nogle gik foran og trak, medens andre skøde bagpaa, og Dragonerne exercevede altid til Fods; skjøndt vi havde betalt for Hestene, maatte vi selv udføre Hestegjeringen ved alle militære Øvelser. Naar det nu her forlanges, at man skal have den Sum, som vi indbetale aarlig til Tilveiebringelse af de fornødne Heste, forekommer det mig at være ganske korrekt, at Bornholm faaer de Heste, vi betale for, medmindre man ligefrem vil affasse Heste-Skatten; thi det faae jeg helst. Thi naar vi nu siden 1867 have kunnet klare os uden Heste, kunde det jo være, at vi ogsaa kunde klare Øvelserne i Fremtiden uden Heste, og saa slippe fri for Skatten; det var i Grunden det Bedste. Men kunne vi ikke det, vil jeg anbefale Finantsudvalget, at det til 3die Behandling overveier dette, saa at man gaar med til at give denne Bevilling. Jeg har set efter paa Finantslovenes Anmærkninger og fundet, hvorledes man forunderlig nok flere Gange har prøvet paa at faae Bevillinger til dette Hestehold. I 1876 blev der bevilget 6,480 Kr. til Heste, Aaret efter ikke Noget; hvert andet Aar blev der ikke begjæret Noget; thi da havde de ikke militære Øvelser ved Rytteriet, eller Artilleriet, saa det kan jeg godt forstaa. Men i 1878 begjæredes der 2160 Kr., og det blev ligeledes begjæret i 1880—81 og 1882—83. Men altsaa, i 4 paa hinanden følgende Gange blev der begjæret en lignende Sum til Hestehold, men der var ikke